

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ'. - φύλ. 11

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 14 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ 1915

ΑΡΙΘΜΟΣ 556

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

G. BRANDES. Για τὸν Ἰψεν καὶ τὴ ζωὴ του (συνέ-
χεια).
ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΓΚΕ-Ι-ΓΕΡΣΤΑΜ. Τὸ βιβλίο τοῦ μικροῦ
ἀδερφοῦ (συνέχεια).
GONFALONIERE. Ἀβάντι !
ΓΡΑΚΧΟΣ ΓΡΑΙΚΟΣ. Μὲ κρὺο αἷμα.
Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Ἀπὸ τὴς «Στροφῆς» τοῦ Jean Moréas.
ΣΑΑΔΗ. Ἡ σιωπή.
ΜΑΡΙΑ ΣΑΜΟῦΛΑΗ. Βροχὴ ἀπὸ δάκρυα.
Τ. «Κριτικὴ καὶ Ποίηση».
HANS WRACK. Τῶν ἀδυνάτων αἱ ὕβρεις.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ. — Ἡ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ. — Ο.ΤΙ ΘΕ-
ΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

JEAN MORÉAS

ΣΤΡΟΦΕΣ

Βιβλίο Α'. Ἀριθμὸς 1.

Τὸ στάρι καὶ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ κοράκια θρέφει,
Τὸ δένδρο τὸ Παλλαδικὸ φέρνει τὴν γλυκερὴν ἐλιά,
Κι ὁλόρθο ἀπὰ στὰ μνήματα τὴν κλαίονσα κορφὴ του
Τὸ κυπαρίσσι ἀνώφελα τὸ πένθιμο, κινᾷ.

Ἀλλοίμονο ! τάχα ποτὲ δὲν εἶδες τὴ φίλια
Τὴν πιὸ ἀκριβή, στὰ μάτια σου νὰ ἐξεφτελίζεται μπρο-
[στά ;

Δὲν ξέρεις νὰ λιγοψυχᾷς μισὰ καὶ νὰ ὑποφέρεις,
Σὰν παίρνεις πίσω τὴν καρδιά, τί σοῦ ἀτομῆνει πιά ;

Κεῖτε στὴν πόλιν, εἴτε κοντὰ στὸ πικραμένο κύμα,
Στὰ βάθην μέσα τῶν δασῶν, ἢ ἀπάνω στὸ φοριχτὸ βουνό,
Πήγαινε, ζῆσε, πέθανε μονάχος τραγουδῶντας :
Εἶνε κοπάδια τοῦ Καϊστρου οἱ κύκνοι ἀκόμα ἐδώ.

Βιβλίο Β'. Ἀριθμὸς 2.

Σὲ μιὰ κοιλάδα γελαστή, ρεμβὸ κανεὶς νᾶκούει
Πῶς τὸ καλάμι μοίρεται μᾶλλα καλάμια ὄντας θροεῖ,
Σκύβει ἓνα μέτωπο ὑψηλὸ καὶ στὶς χορδὲς τοῦ κρούει
Καθὼς περνᾷ δρμητικὸς ὁ ἀέρας ἀπ' τὰ δρύ.

Μὰ ἐμπρὸς στοῦ δέντρου τὴ φωνὴ τοῦ μοναχοῦ, ἀπο-
[μένει
Τοῦ δάσου μάταια ἡ βοή, τοῦ καλαμιῶνα ὁ στεναγμός,
Ὅταν στὸν κάμπο τὸ βαθὺ μυστήριον κατεβαίνει,
Κι αὐτὸ θυρνῆι στὸν ἄνεμο πρόδρομο τῆς νυχτός.

Βιβλίο Β'. Ἀριθμὸς 11.

Μὲ στάχτη ὥς μὴ σκεπάζουμε τὴ λύρα μας, ὦ Μοῦσα !
Σὰν σ' ἓνα φέρειρο μπροστά,
Μὲ πρασινάδα τὴν κοσμῶ, καὶ θρήνους θὰ ποθοῦσα
Νὰ μὴν ἀκούσω πιά.

Ἄλλ' ὅχι, ὁ τιμὸς μας ὁ σκοπός, μ' ἄδολη πρέπει ὁ-
[δύνη

Στὴ λύρα νὰ ἀντηχῇ,
Δὲν εἶνε ἡ Ἀλκιῶνα αὐτή, τὸ κύμα ὅπου πρᾶττει
Μὲ τὸν καυμὸ τῆς τὸ βαθύ :

Βιβλίο Β'. Ἀριθμὸς 17.

Μὲ ποιά χάρι βουκολικὴ τὰ ἐρεΐλια τῶν μνημείων,
[κισσέ,

Ξέρεις ἐσὺ καὶ ντύνεις !
Μᾶρξες καὶ στὸν πλάτανον τὸ γέρο ἀκόμα ὥς πλέκσαι,
Κι ὅπως σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά σου τότε κλείνεις.

Μὰ σάγαπῶ περσότερο, φοριχτὲ καὶ σκότεινε κισσέ,
Νὰ κοῦμεσαι σὲ κάτοια βρύση,
Καὶ τὸ νερὸ θρηνητικὰ νᾶφίνεις νὰ κυλᾷ ἀπὸ σέ,
Στὴ γούβα μέσ' τὴν πέτρινη πῶχει ὁ καιρὸς ραῖσει.

Βιβλίο Γ'. Ἀριθμὸς 12.

Ὡ ἐσὺ ποῦ καὶ στὶς μέρες μου λάμπεις ἀκόμα τίς
[πικρές

Καὶ τίς δοκιμασμένες,
Σὰν τὸν ὀλόαστρο οὐρανό, ποῦ τὰ χρυσᾶ του βέλι σπᾶ
Σὲ σκοτεινὸ ποτάμι,

Ποίηση ἀγαπημένη μου, μ' ἓνα ἑλαφρὸ στοιχεῖο
Δίπλωσε τὴν ψυχὴ μου,
Ὅστε νὰ γίνω τὸ νερόν, ἢ καταιγίδα, ἢ φλόγα,
Τὸ φύλλο καὶ τὸ κλῆμα.

Ὅπου χωρὶς νᾶνησυχῶ μ' ὅ,τι ταράζει τοὺς θνητούς,
Καθὼς τὸ δρῦ τὸ θεῖο